

[Undervisningsministeren.]

handelsskolerne, vil de fleste jo nok mene, at det kan der kun svares nej til, det kan ikke være rigtigt, og så vil man komme med de sædvanlige historier, som hr. Lembourn også var inde på, at de unge i dag — underforstået i modsætning til, da vi var unge — ikke kan skrive ordentligt dansk. Men så enkel er sagen jo ikke. For det første må man da gøre sig klart, at selv om faget dansk som særligt og selvstændigt fag ikke findes i lærlingeuddannelsen på handelsskolerne, så betyder det da begribeligvis ikke, at det, vi kan kalde anvendt dansk, ikke optræder i mange sammenhænge, bl. a. i forbindelse med maskinskrivning og på mange andre måder.

Hr. Lembourns spørgsmål, forstår jeg, skal også ses i sammenhæng med problemet om ønskeligheden af at give handelslærlingene en mere almen uddannelse, og jeg er enig i, at ungdommens uddannelser rent principielt ikke må være for snævre. Det er en dårlig forberedelse for de unge til arbejdsmarkedet, sådan som det ser ud i dag og vil komme til at se ud i de kommende år, hvis disse uddannelser ikke har visse almene træk. I denne sammenhæng ville jeg imidlertid hellere pege f. eks. på mere samfundsorientering som led i lærlingeuddannelserne, et problem, som er ved at blive taget op i forbindelse med den forestående revision, og når hr. Lembourn siger, at dansk er det eneste almene fag, så må det simpelt hen være en fortaelse. Når faget dansk ikke indgår i lærlingeuddannelsen på handelsskolerne, hænger det sammen dels med den læretid og det timetal, der ved overenskomst mellem arbejdsmarkedets parter er fastsat for kontorlærlinge og butikslærlinge, dels og navnlig med de regler om lærlingeuddannelsen for disse grupper, der er udarbejdet af handels- og kontoruddannelseskommissionen, og det var jo en kommission, der, ud over en bred repræsentation for erhvervsliv og arbejdsmarked, havde repræsentanter f. eks. for Danmarks Lærerforening og Gymnasieskolernes Lærerforening. Kommissionens forslag bygger på den forudsætning, at den statskontrollerede prøve efter 9. klasse skal være det almindelige grundlag for den fremtidige uddannelse for kontor- og butikslærlinge. Det forslag er netop et udmærket

eksempel på god forbindelse mellem folkeskolen og de videregående uddannelser. Formålet må jo være at give de unge, der fortsætter i folkeskolen ud over de 7 år, mulighed for at bygge videre på det, de har lært, og netop ikke at udsætte dem for stadige gentagelser; derfor er det efter min mening rigtigt, at faget dansk forudsættes tilhørende grundlaget — altså folkeskolen — hvorpå lærlingeuddannelsen bygger.

Jeg har også som hr. Lembourn set, at spørgsmålet om dansk er rejst i sidste nummer af Handelsskolebladet. Jeg følger med stor interesse de mange stort set temmelig kritiske artikler i Handelsskolebladet om lærlingeuddannelsen; det er så vigtigt et felt, at jeg gerne tager mod alle gode råd, men jeg tror nok, det er rigtigt at sige, at kritikken fra Handelsskolebladets side — det vil jeg også gerne sige til hr. Lembourn, som før har citeret Handelsskolebladet videre her — nok af og til må ses i sammenhæng med den udvikling, der sker på handelsskolefeltet. For at kunne gennemføre dagundervisning og for at kunne gennemføre en undervisning af en bedre kvalitet og større alsidighed har det været nødvendigt i disse år — som hr. Lembourn ved — at nedlægge mange små handelsskoler og samle sig om noget større enheder, og det har selvfølgelig igen måttet medføre, at der blev brug for flere fastansatte lærere ved handelsskolerne, og at der blev og efterhånden bliver færre timer til de timelærere, der har en væsentlig del af deres beskæftigelse andre steder. At en sådan udvikling kan vække en vis bekymring og kritik hos timelærerne, i timelærernes kreds og i timelærernes blad, er givet, og jeg tror, en del af kritikken må ses på denne baggrund. Men som nævnt skal bekendtgørelsen om undervisning til handelsmedhjælpereksamen nu snart tages op til revision, inden 1. august 1967, og jeg er bekendt med, at uddannelsesrådet allerede har begyndt sit arbejde med henblik på revisionen. Jeg finder det rigtigt at afvente den indstilling, rådet til sin tid vil komme med, inden jeg foretager en endelig vurdering af, om der er grund til at ændre den placering af faget dansk, som netop var et led i de for få år siden gennemførte forbedringer af uddannelsen.

Jeg kan altså ikke tjene hr. Lembourn i